

Filippenzen 1: 12-18

Deze brief van Paulus aan de gemeente in Filippi is geschreven vanuit de gevangenis. Ik had het me heel goed kunnen voorstellen als Paulus geworsteld zou hebben met de vraag waarom juist hij nu in de gevangenis moet zitten. Hoe kan het nu dat God het toestaat dat een boodschapper die zoveel kan betekenen voor de verspreiding van de Boodschap van Jezus gevangen zit. God had hem toch geroepen op de weg naar Damascus. Dan mag hij toch ook wel een beetje rekenen op Gods bescherming? God had dit toch best kunnen voorkomen? Ik denk dat de meesten van ons op dezelfde manier zouden reageren.

Maar Paulus kijkt anders naar de situatie, blijkt nu. Hij kijkt ook niet alleen naar zijn eigen omstandigheden. Zijn persoonlijke situatie is van ondergeschikt belang. Het gaat niet om Paulus maar om de verkondiging van het Evangelie. Daarin is Paulus' houding meteen al een voorbeeld voor ons. Het gaat niet om ons, maar om de voortgang van het Evangelie. En blijkbaar kan het dan heel anders gaan dan wij graag zouden willen.

Paulus stelt zichzelf allerminst centraal. En als je dat doet dan realiseer je jezelf dat zelfs gevangenschap voor de verspreiding van het Goede Nieuws een voordeel zou kunnen zijn. God kan dingen die wij als tegenslagen beschouwen, juist gebruiken om de voortgang van het Evangelie te bevorderen. Wat in onze ogen funest is, kan in Gods handen tot een nieuwe mogelijkheid worden. Zo groot is God.

En dat geldt dus ook voor Paulus' situatie en wel op twee manieren.

In de eerste plaats is door Paulus' gevangenschap het hele gerechtsgebouw in aanraking gekomen met het Evangelie van Christus (vs.13). Paulus werd bewaakt door soldaten van de keizerlijke garde. Dat gaf hem de gelegenheid om over Christus te spreken. Op die manier werd in de hele kazerne bekend dat Paulus geen misdadiger is, maar dat hij gevangen zat omwille van zijn Heer en Heiland. En dat drong ook door tot de andere mensen. Je kunt denken aan het bedienend personeel, de slaven en ook de leden van de rechtbank die Paulus' zaak moesten behandelen. Zo kwam het Evangelie op plaatsen waar het anders niet zo gauw zou zijn doorgedrongen. Wat een belemmering leek, werd een nieuwe invalshoek.

In de tweede plaats heeft Paulus' vrijmoedigheid bewerkt dat het merendeel van de gelovigen moed heeft gegrepen om het Evangelie nog vuriger uit te dragen (vs.14). Het omgekeerde had trouwens ook kunnen gebeuren. Als je omgeving vijandig

reageert en het gevaarlijker wordt om het Evangelie uit te dragen, is de kans reëel dat mensen voorzichtiger worden. Maar Paulus' gevangenschap en zijn voorbeeld had een tegengestelde uitwerking. Toen de gelovigen het voorbeeld van Paulus zagen, dat hij niet in zijn schulp kroop, maar juist vrijmoedig getuigde van zijn geloof, gaf dat de gelovigen moed om het woord van God te spreken. Zo belangrijk is een goed voorbeeld. Voorbeelden kunnen een diepgaande invloed uitoefenen en stimulerend werken. Zo werd dus de prediking van het Evangelie niet afgeremd maar geïntensiveerd. In 2 Timotheüs 2:9 zegt Paulus dat hij wel geboeid kan zijn, maar het woord van God is niet geboeid. Gods woord laat zich niet door hindernissen tegenhouden.

Uiteraard gaat die verspreiding van Gods woord nooit buiten mensen om. Zonder mensen die verkondigen is het Evangelie vleugellam.

Als echter de verkondigers van de Boodschap onzuivere motieven hebben, kortwieken ze Gods Boodschap. Zelfs als ze het Evangelie zuiver prediken, kunnen de slechte motieven van de boodschappers een blokkade zijn.

Paulus constateert dat ook bij een deel van de broeders die in zijn omgeving de boodschap verkondigen. Het Evangelie was wel goed: Christus werd verkondigd, maar het gebeurde vanuit onzuivere motieven, nl. afgunst en jaloezie.

We moeten realiseren dat Paulus onder gelovigen niet door iedereen als apostel erkend werd (vgl. 2 Cor.10). Er waren nogal wat gelovigen die het prachtig zouden vinden als Paulus op een zijspoor kwam te staan en veel van zijn invloed verloor. En dat soort mensen, dat Paulus liever zag gaan dan komen, zag nu de kans schoon. Ze begonnen het Evangelie te verkondigen met de bedoeling dat Paulus' invloed zou verminderen. Ze wilden onder zijn duiven schieten en stemming tegen hem kweken.

Gelukkig waren er ook andere broeders. Zij verkondigen Christus uit liefde. Een beter motief is er niet: liefde voor God en liefde voor de naaste is het enige juiste motief voor de prediking van het Evangelie. Diezelfde liefde richt zich in dat geval uiteraard ook op Paulus. Deze predikers beseften dat Paulus' gevangenschap ter verdediging van het Evangelie was. Dat was bij die ruziezoekende en jaloerse verkondigers anders. Zij zullen wel een andere betekenis aan Paulus' gevangenschap hebben gegeven. Ze zullen wel beschuldigingen aan Paulus' adres geuit hebben: het is zijn eigen schuld, hij is vaak genoeg gewaarschuwd, had hij maar niet zo eigenwijs moeten zijn.

Wanneer iemand niet gedreven wordt door liefde dan kan hij z'n broeder niet meer in het juiste heldere licht zien. Dan schuift hij hem dingen in de schoenen waar hij niets mee te maken heeft en waarin hij zichzelf ook niet zal herkennen. En alle protesten daartegen zijn dan zinloos. Want je tegenstanders ontbreekt het aan liefde. Zij willen je niet in het juist licht zien, maar alleen in het eigen licht. Er worden oneigenlijke motieven aangedragen die een vertekend beeld van de werkelijkheid geven.

Dat was ook het geval met die broeders die predikten uit onzuivere motieven. Het was in hun belang dat Paulus in een minder gunstig daglicht kwam te staan. Hoe meer Paulus in diskrediet gebracht werd, des te meer steeg hun eigen ster. En daar waren ze op uit.

Je zou nu verwachten dat Paulus, die dit haarscherp in de gaten had, verschrikkelijk kwaad zou worden en tegen hen van leer zou trekken. Maar dat doet hij niet. Hoewel ik vermoed dat het hem absoluut pijn gedaan zal hebben, reageert hij anders. Hij zegt: wat doet het ertoe, dat deze mensen mij een hak zetten? Dat is niet zo belangrijk. Waar het op aan komt, is dit, dat ze de Here Jezus Christus verkondigen. En dat doen ze gelukkig. En daarover kan ik me verheugen. Daarmee zegt hij natuurlijk niet dat hij zich verblijdt over de houding van die broeders. En uiteraard is Paulus' blijdschap iets heel anders dan onbedaarlijke lol, van lachen, gieren en brullen. Dat zou absurd zijn. Als iemand het op je gemunt heeft doet dat zeer. Nee, het is een diepere blijdschap. Dezelfde blijdschap die Paulus en Silas beleefden in de gevangenis van Filippi, toen ze met kapot geslagen ruggen zaten te zingen. Paulus liet daar zien dat het geen mooipraterij is maar doorleefde realiteit.

Het gaat Paulus niet zo zeer om zijn eigen persoontje. Het gaat niet om zijn eer, maar om de eer van Christus. Als Hij maar gepredikt wordt, kan Paulus er wel overheen stappen dat bij een deel van de mensen persoonlijke rivaliteit meespeelt en dat hij minder fraai behandeld wordt. Die houding van Paulus laat zien wat leven voor Christus inhoudt. Het gaat om Zijn eer en niet om jouw persoonlijke eer. Paulus cijfert zichzelf weg ter wille van Christus.

Wat een geweldig voorbeeld laat Paulus hier zien. Zullen wij ernaar streven om vanuit diezelfde houding gemeente te zijn? Het gaat niet om ons, maar het gaat om Hem. Christus, alles en in allen.

AMEN